

Men hvad der paa den anden Side er sikkert, er, at Manglen af denne Bestemmelse vil medføre, at Panthaveren lader sig repræsentere ved Sagfører i mange Tilfælde, hvor det ellers ikke vilde ske, og altsaa paadrager Auktionen en hel Del Udgifter, som ellers kunde spares. Jeg sigter navnlig herved til de store Vengeinstituter, Overformynderiet, Kreditforeninger og deslige. Disse store Instituter, der i Reglen ville høre til første Prioritetens Panthavere, ville vistnok i Almindelighed, naar de faae tilsendt Exemplarer af Auktionskonditionerne, ikke finde sig foranledigede til at møde og altsaa heller ikke foranledigede, at der paaløber Omkostninger derved. Saadanne Institutioner have paa deres Kontorer Folk, der ere i Stand til at gennemse Konditionerne og afgjøre, om der er Noget at indvende derimod fra Institutets Side eller ikke, og ere Konditionerne fornuftig affattede, vil der i Reglen ikke være Noget at indvende imod dem. Som sagt, i de allerfleste Tilfælde ville disse Institutioner, naar de faae Konditionerne at se, ikke finde sig foranledigede til at foretage Noget, de ville lade Auktionen gaa sin Gang og ville ikke sende Sagfører, hverken til det ene eller det andet, hverken naar der skal behatteres om Konditionerne eller senere. De vide nemlig, at efter Lovens kan der ikke foregaa nogen Forandring til Skade i Konditionerne, uden at de faae særskilt Brev derom, og saa er det tidnok at lade sig repræsentere ved Sagfører, naar man faar et saadant Brev. Derfor tror jeg, at det i det Hele vil være hensigtsmæssigt og tjene til at formindske Udgifterne ved disse Retshandlinger, om man fastholder den Regel, at der skal sendes foranstaaende Prioritetshavere Exemplarer af Auktionskonditionerne.

Hvad angaar Vædringsforslaget under Nr. 28 til § 25 skal jeg blot bemærke, at jeg ikke opponerer imod det, men jeg kan ikke undlade at gøre opmærksom paa, at det er et i praktisk Henseende meget vigtigt Vædringsforslag. Det er et Vædringsforslag, som vil sørge det Præ, der stilles til Publikum, ikke saa lidt. Det angaar nemlig den Sikkerhed, der skal stilles, naar en Eiendom overleveres til Auktionskjøberen, uden at Betaling finder Sted, og det gaar ud paa at sørge denne Sikkerhed fra en Trediedel til Halvdelen. Det er som sagt et Punkt, der kan være meget berettiget. Jeg gaar ind paa det og anser de Grunde, der anføres derfor, for tilstrækkelige, men jeg finder mig dog foranlediget til at gøre Thinget opmærksom paa, at det er en i praktisk Henseende vigtig Vædring.

Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 29 til § 28 skal jeg bemærke, at jeg heller ikke derved har noget Egentligt at erindre, men jeg vil blot gøre opmærksom paa, at naar det vedtages, bliver der slet ikke taget noget Hensyn til de Andragender fra Landboforeningernes Side, som jeg i Begyndelsen af mit Foredrag omtalte.

Med Hensyn til Vædringsforslag under Nr. 42 skal jeg bemærke, at jeg forbeholder mig til 3die Behandling at stille Forslag til en lille Vædring i Affattelsen. Jeg tror nemlig ikke, at det gaar an at sige, som der staar i 4de Linie „... hævdes Auktionen ved en af Auktionsforvalteren affagt Kjendelse, ved hvilken det tillige paalægges Rekvirenten at udrede de med Auktionen forbundne Omkostninger“, men jeg tror, det vil være rigtigere at indskrænke sig til at sige: „... hævdes Auktionen ved en af Auktionsforvalteren affagt Kjendelse, og Rekvirenten vil da have at udrede osv.“ Det nævner jeg altsaa kun for at forbeholde mig eventualiter at stille Vædringsforslag i den Retning til 3die Behandling.

Vædringsforslaget under Nr. 45 gaar jo ud paa to Forandringer, af hvilke jeg anser den ene for at være vigtig og den anden for at være mindre vigtig. I Regjeringsforslaget gjør det for det Første den Forandring, at det fordres af den paagjældende Forsølgningshaver, at han skal gjøre Overbud, men dernæst aabnes der, og det anser jeg egentlig for vigtigere, en Afgang til at tage Eiendommen udlagt for Auktionsbudet, ikke blot for saadanne Udlægs- og Panthavere, hvis Fordringer ere forfaldne, men ogsaa for de Panthavere, hvis Fordringer ikke ere forfaldne. Dette Sidste anser jeg for at være Noget, der gaar noget udenfor Lovens egentlige Forudsætninger, idet jeg nemlig gaar ud fra, at denne Afgang til at tage Eiendommen udlagt for Auktionsbudet rettest egentlig kun kan tilkomme de i Forsølgningen Interesserede, de Forsølgende, men man kan jo ikke sige, at den Panthaver, hvis Fordring ikke er forfalden, hører til de Forsølgende. Naar jeg alligevel ikke gjør nogen Indsigelse mod denne Vædring, er det navnlig, fordi der kræves, at han skal gjøre Overbud, saaledes, at den Paagjældende i Virkeligheden bliver den Høistbydende, og den hele Realitet, der, saavidt jeg kan se, ligger i Vædringen, er den, at han slipper for de Gebyrer, der ellers ere forbundne med at tage Hammerslaget. Jeg mener derfor, at Forandringerne ikke saaledes rammer Lovforslagets System, at der fra det Synspunkt er nogen Grund til at modsætte sig det. Præk-